

ת"פ 22490/03/20 - מדינת ישראל משטרת ישראל תביעות שלוחת רמלה נגד דוד דני רחמים

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 22490-03-20 מדינת ישראל נ' רחמים(עציר)

בפני
בעניין: כבוד השופט, סגן הנשיאה מנחם מזרחי
מדינת ישראל משטרת ישראל תביעות
שלוחת רמלה
באמצעות ב"כ עוה"ד רעות זוסמן

המאשימה

נגד

דוד דני רחמים (עציר)
באמצעות ב"כ עוה"ד איתי בן נון

הנאשם

גזר-דין

ניתן צו אשפוז נגד נאשם, משום שהוא לא היה מסוגל לעמוד לדין (לפי סעיף 15 (א) לחוק הטיפול בחולי נפש התשנ"א - 1991) - לאחר מכן הנאשם שב לאיתנו, והוא עתה מסוגל לעמוד לדין - ההליך חודש - הוא הורשע - האם יש לנכות את תקופת האשפוז הפסיכיאטרי מעונש המאסר בפועל ?

א. כתב-האישום המתוקן:

הנאשם הורשע בעקבות הודאתו בכתב-אישום מתוקן ובו עבירות של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין התשל"ז - 1977, היזק לרכוש לפי סעיף 452 לחוק הנ"ל ושתי עבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש לבן זוג, לפי סעיף 382 (ג) לחוק הנ"ל.

בעת הרלוונטית לעובדות היו הנאשם והמתלוננת בני זוג לתקופה בת כשנה.

כשלושה שבועות, לפני העובדות שתוארנה בהמשך, תקף הנאשם את המתלוננת "**בכך שהכה במכות אגרופים בפניה**" ועקב כך גרם לה לסימנים כחולים ונפיחות בעיניה (האישום השני).

בתאריך 5.3.20 בשעה 07:00, בביתה של המתלוננת, "**ללא סיבה נראית לעין**", קילל הנאשם את המתלוננת.

בהמשך, התקרב אליה הנאשם ותקף אותה בכך "**שהכה מכות אגרופים בראשה ובגבה הימנית בפניה**".

עקב כך, **דיממה** המתלוננת מן הגבה הימנית ונגרם לה סימן כחול מעל הגבה.

באותן נסיבות, תקף הנאשם את המתלוננת בכך "**שהכה אותה ברגלה הימנית**".

עקב כך, סבלה המתלוננת ממכאוב וסימן כחול ברגלה.

בהמשך, **נטל הנאשם מקל מטאטא ותקף באמצעותו את המתלוננת, בכך שהכה בה בכל חלקי גופה**, "**עד אשר המקל נשבר**".

באותן נסיבות, שבר הנאשם צלחות מטבח, שבר שולחן בסלון, שבר צלחת של מכשיר מיקרוגל וקרע את מעילה של המתלוננת.

לאחר מכן, "**נרדם הנאשם כשעתיים**".

לאחר שהנאשם התעורר, הוא שוב קילל את המתלוננת **וסטר בפניה**.

הנאשם **נטל את מקל המטאטא השבור, שעמו הכה קודם לכן את המתלוננת, והכה באמצעותו ברגליה**.

הנאשם **איים על המתלוננת בכך שאמר לה שישרוף אותה בתוך הבית שלה**.

עובדה 13 לעובדות מציינת, כי **אירוע האלימות שתואר לעיל נמשך עד השעה 18:00** לאחר מכן עזב הנאשם את הבית והמתלוננת נעלה את עצמה בתוך הבית.

אל המקום הגיעה משטרה שהוזמנה בידי המתלוננת, אשר ערכה סריקות כדי לאתר את הנאשם (כל זאת ביחס לאישום הראשון).

ב. מתחם ענישה:

התכליות המוגנות אחר העבירות שאותן ביצע הנאשם הן השמירה על שלומה, גופה, ביטחונו, ורכושה של המתלוננת בתוך התא המשפחתי, שלא תהפוך למושא של אלימות והפחדה בתוך ביתה מבצרה.

נוכח עקרון ההלימה ופסיקה הנוהגת בתחום אני קובע, כי מתחם הענישה ביחס **לאישום השני נע בין מספר חודשי מאסר בפועל עד שנת מאסר בפועל ואילו ביחס למתואר באישום הראשון בין 12 חודשי מאסר בפועל ל - 48 חודשי מאסר בפועל.**

בקביעת המתחם שמתי לנגד עיני גם את האמור בסעיף 40ט (א) (9) לחוק העונשין התשל"ז - 1977, בדבר הקרבה לסייג של הנאשם, כפי שאתייחס לכך בסעיף הדן במצבו הנפשי.

ניתן להפנות לפסיקה רבה, אולם יש להדגיש, כי בעבירות אלימות במשפחה קיים מנעד רחב ביותר, שהינו תלוי טיב האלימות, הנסיבות, העבר הפלילי, השאלה האם הנאשם עבר הליך שיקומי וכיו"ב.

אפנה אל פסקי הדין, שאותם יש לאבחן לקולה ולחומרה:

רע"פ 10162/16 מאיר ואקנין נגד מדינת ישראל (23.1.17):

הנאשם הורשע בתקיפת זוגתו, הוא ירק עליה, חנק אותה בידיו, הכה אותה בפניה, כיבה עליה סיגריה, איים עליה, שבר את מכשיר הטלפון הנייד שלה, קרע את בגדיה, משך בשער ראשה, הטיח את ראשה בשפת הכביש, בעל עבר פלילי, נדון ל - **40 חודשי מאסר** בפועל שכללו הפעלת עונש מאסר מותנה קודם.

ע"פ 2577/12 אלגדאם נגד מדינת ישראל (14.6.12):

הנאשם הורשע בתקיפת זוגתו, בעת שהייתה בחודשי הריונה, היכה בבטנה, בידה בצווארה. בהזדמנות אחרת איים עליה באמצעות סכין, דחף אותה במדרגות הבניין, כשהיא נושאת את בנם, כתוצאה מכך נפלה, שברה את רגלה, הרים כיסא במטרה להשליכו לעברה, איים כי ירצח אותה, נדון ל - **30 חודשי מאסר בפועל.**

רע"פ 10162/16 ואקנין נגד מדינת ישראל (23.1.17):

הנאשם הורשע בתקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש, אימים, פציעת בת זוג, בכך שתקף אותה, ירק עליה, חנק אותה בידיו, הכה אותה בגופה, חבט מכת אגרוף בבטנה, כיבה סגריה על גופה, משך בשערות ראשה, הטיח ראשה

בשפת כביש, בעל עבר פלילי, נדון לאחר שמיעת ראיות ל - **36 חודשי מאסר בפועל**, הופעלו 6 חודשי מאסר על תנאי, סה"כ נדון ל 40 חודשי מאסר בפועל.

ע"פ 4800/12 **סלומון נגד מדינת ישראל** (12.2.13):

הנאשם הורשע במספר עבירות של תקיפת בת זוג, במספר הזדמנויות היכה בפניה, בחלקי גופה השונים, סטר לה, הכה אותה באגרופיו, נדון ל - **15 חודשי מאסר בפועל**.

רע"פ 977/16 **פלוגי נגד מדינת ישראל** (10.2.16):

הנאשם הורשע בתקיפת בת זוג, איומים, היזק לרכוש, בכך הכה אותה בפניה, משך בשער ראשה עד אשר נפלה ארצה, בעודה שרועה ארצה המשיך לבעוט בה, הכה באמצעות ידיו בפניה, היא נמלטה מפניו, הוא רדף אחיה, היא הסתגרה בחדר, הוא חבט בדלת באמצעות כלי עבודה, איים עליה שיפגע בה אם לא תפתח את הדלת, לאחר מכן עקר חלון והכה אותה עם ידו, היא נמלטה מן המקום, בעל עבר פלילי מכביד, התקבל תסקיר שאינו חיובי, **נקבע מתחם שבין 12 - 36 חודשי מאסר בפועל, נדון ל - 18 חודשי מאסר בפועל**.

ג. שיקולי ענישה:

(1). חומרת העבירות:

הנאשם ביצע עבירות אלימות **חמורות ביותר כלפי בת זוג**.

כתב-האישום מגלה אלימות **מרף חומרה עליון**.

כשלושה שבועות לפני המתואר באישום הראשון, חבט הנאשם בזוגתו **במכות אגרופ, לאחר מכן, באישום הראשון, תקף אותה ברצף של מעשי אלימות - אירוע אשר נמשך, לסירוגין, משעה 07:00 עד 18:00, אשר כלל מכות אגרופ בפניה, מכות ברגלה, תקיפה באמצעות מקל בכל חלקי הגוף, עד אשר המקל נשבר, השלכת חפצים ושבירתם, הנאשם נרדם למשך כשעתיים, ואז התעורר ושב אל רצף האלימות כלפיה, שכלל סטירה, תקיפה חוזרת באמצעות המקל השבור, הוסיף איומים שישרוף את ביתה, כך עד אשר עזב את הבית והיא נעלה את עצמה בתוכו**.

הנאשם לא חדל ממעשיו גם נוכח החבלות השונות שגרם למתלוננת בשלבים השונים של האירוע. כלומר, הוא ראה אותה מדממת והמשיך במעשיו.

למקרא כתב-האישום מתקבלת המסקנה, כי הנאשם הפך את המתלוננת **לשק חבטות** - פשוטו כמשמעו - **ובאותו יום הוא גרר אותה למסע מעורר חלחלה שכל כולו אלימות צרופה.**

כמתואר באישום הראשון, **אין מדובר באלימות רגעית, חד פעמית, אלא ברצף של מעשים, שנמשכו פרק זמן (משעה 07:00 - 18:00 למעט שעתיים הפסקה) ואף לאחר שהנאשם נרדם הוא הקיץ משנתו אל תוך המשכו של אותו רצף אלימות חמור.**

אין להבין כיצד יכול היה הנאשם, לאחר השלב הראשון של האלימות, לשקוע בשינה שלווה בעוד המתלוננת חבולה ומדממת, ואז להקיץ מחלומו אל תוך חלום הזוועה שברא עבורה.

אפנה לצילום חבלותיה של המתלוננת **כדי להתרשם מתוצאות מעשיו (במ/1).**

בעבירות של אלימות במשפחה כלפי בן זוג יש לנקוט ביד קשה המשיבה לנאשם כגמולו, המרתיעה אותו מלשוב על מעשיו ואת הרבים.

למרבה הצער, זוהי תופעה עבריינית חמורה, **נפוצה ביותר**, ובמחוז השיפוט בו אני מכהן, אין לך יום "מוקד פלילי" שבמסגרתו אני נדרש לגזור את עונשו של נאשם, אשר נקט באלימות בתוך התא המשפחתי ברמת חומרה כזו או אחרת, ויש לומר כי המקרה העומד בפניי נמנה על החמורים שבהם.

אני סבור, כי נוכח כתב-אישום שכאלה, אין להסתפק במלל מחמיר בלבד, ויש לתרגם את המשא שמורה אותנו בית-המשפט העליון אל המעש, כלומר לנקיטה בענישה מכאיבה המעמידה בראש שיקולי הענישה אלמנטים של גמול והרתעה.

בית-המשפט העליון מורה פעם אחר פעם, כי במקרי אלימות בתוך המשפחה יש לנקוט בענישה בעלת משקל נכבד. כך, למשל בע"פ 6758/07 **פלוני נגד מדינת ישראל** (11.10.07) נקבע:

"מעשי אלימות בתוך המשפחה נתפסים כבעלי חומרה מיוחדת במערכת האיסורים הפליליים העוסקת בעבירות אלימות. הציפייה האנושית הטבעית הינה כי בתוך משפחה ישררו יחסי אהבה, הרמוניה וכבוד הדדי. הפרתה של ציפייה זו הופכת את השימוש באלימות במשפחה לתופעה העומדת בניגוד עמוק לחוש הצדק האנושי...במסגרת המשפחה, מופעלת האלימות על-פי רוב בידי החזק כלפי החלש..."

ואכן, כך יש לנהוג במקרנו.

(2). לענין המחלוקת שנפלה בין הצדדים ביחס לאפשרות להגיש את תמונות החבלות של המתלוננת אבאר את הדברים הבאים:

במסגרת ראיות המאשימה לעונש, המאשימה הגישה את התמונות המתעדות את חבלותיה של המתלוננת, אך ב"כ הנאשם התנגד לכך.

אין חולק כי התצלומים (במ/1) מתעדים את חבלותיה של המתלוננת, שנגרמו לה עקב מעשיו של הנאשם, כמתואר בעובדות כתב-האישום המתוקן ואין בהן מעבר לכך.

התמונות מתעדות את חבלותיה של המתלוננת **בהלימה** לעובדות המתארות את החבלות והן אינן חורגות מן המלל העובדתי שבכתב-האישום אלא שהן משקפות ומשלימות את תמונת העובדות. אין בהגשתן כדי להוביל לעיוות דין בעניינו של הנאשם, שעליו להתמודד עם תמונת מעשיו.

סעיף 40(ב) לחוק העונשין התשל"ז - 1977 מאפשר לצדדים להגיש לבית-המשפט ראיות רלוונטיות לענין העונש והמאשימה רשאית להגיש כל ראיה שנקבעה "בחיקוק". כלומר, הפניית הסעיף היא, למעשה, גם לסעיף 187 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח חדש) התשמ"ב - 1982, המתיר לתובע להביא ראיות לעונש, ובכלל זה "ראיות אחרות לענין זה".

בנוסף, סעיף 40ט(4) מורה לבית-המשפט בקביעת מתחם הענישה להתחשב, בין השאר, ב"נזק שנגרם מביצוע העבירה", והרי הנזק במקרנו, כלומר החבלות, ניבטות מתוך התמונות שהוגשו.

וכן אפנה לרע"פ 9718/14 **מדינת ישראל נגד נואורה** (25.11.07) שם קבע בית-המשפט העליון כי ראיות שכאלה ניתנות להגשה בשלב הטיעון לעונש, הגם שרצוי לנקוט במהלך שבמסגרתו הדבר יסוכם מראש יחד עם ההסכמות בעת תיקון כתב-האישום, ההודאה וההרשעה.

על כן, קיבלתי את התמונות כראיות המאשימה לענין העונש.

(3). עבר פלילי:

עיון בגיליון הרישום הפלילי של הנאשם (במ/2) מוביל למסקנה כי זהו נאשם אלים, שמערכת היחסים שלו עם בנות הזוג היא מערכת יחסים של אלימות עקבית.

לחובת הנאשם עבר פלילי הכולל **16 הרשעות קודמות**, ושני רישומים נוספים שבגינם הוצאו צווי אשפוז פסיכיאטרים,

ואפרט במה דברים אמורים:

דרכו העבריינית מתחילה בשנת 1992 בעבירת **איומים**.

בשנת 1993 הורשע בעבירות של **תקיפה ואיומים**.

בשנת 1996 הורשע בשתי עבירות **איומים** ובעבירה של **סחיטה באיומים** והוא נדון ל - 6 חודשי מאסר בפועל.

בשנת 1996 הורשע בעבירה של תקיפה הגורמת **חבלה של ממש**.

בשנת 1997 הורשע בעבירת **תגרה ואיומים**.

בשנת 1998 הורשע בעבירת **תקיפה**.

בשנת 1999 הורשע בעבירות **אלימות ואיומים**.

בשנת 2000 הורשע **בפעם הראשונה** בעבירה של תקיפת בן זוג והוא נדון ל - 6 חודשי מאסר בפועל.

בשנת 2001 הורשע **בפעם השנייה** בעבירה של תקיפת בן זוג והוא נדון ל 5 חודשי מאסר בפועל.

בשנת 2006 הורשע **בפעם השלישית** בשתי עבירות של תקיפת בן זוג, שתי עבירות איומים וכן עבירות נוספות ונדון ל - 18 חודשי מאסר בפועל, כולל הפעלת מאסר מותנה.

בשנת 2007 הורשע **בפעם הרביעית** בשתי עבירות של תקיפת בן זוג, איומים, ונדון ל - 18 חודשי מאסר בפועל.

בשנת 2011 הורשע **בפעם החמישית** בעבירות של תקיפת בן זוג ואיומים, ונדון ל - 18 חודשי מאסר בפועל. עיון בכתב-האישום נשוא ת"פ 4538/09 שלום באר-שבע (במ/7), מלמד, כי אותה עת היו הנאשם והמתלוננת א.ו. ידועים בציבור ולהם בת משותפת. בחודש דצמבר 2009 תקף אותה הנאשם בכך **שהכה אותה בראשה, בעט בה, גרם לה לחבלות ואיים שישלח אליה אנשים שיעלימו אותה**.

בשנת 2011 הורשע **בפעם השישית** בעבירת איומים כלפי בת זוג, ונדון ל - 8 חודשי מאסר בפועל. עיון בכתב-

האישום נשוא ת"פ 38368-06-11 שלום באר-שבע (במ/6) מלמד, ביוני 2011 **איים הנאשם על זוגתו דלעיל, א.ו.** שיש לו פתיל קצר, שלא תלך למשטרה, שיבוא אל ביתה ויעשה לה בלגאן, וכן **איים עליה מתוך הכלא.** עיון במילותיו האחרונות של הנאשם (עמוד 6 לפרוטוקול) מלמד, כי אמר: "...אני מבין שעשיתי טעות...היום אני יעשה את הדברים דרך החוק...אני מבקש סליחה. **אני לא אחזור על המעשים.**"

אכן, וכפי שנראה בהמשך, זהו נאשם **שאם יביע חרטה או יבקש סליחה אלו הן חרטת וסליחת התנין.**

בשנת 2013 הורשע בפעם השביעית בעבירות של הטרדה באמצעות מתקן בזק, כלפי בת זוג חדשה - ק'.ו. עיון בכתב-האישום במסגרת ת"פ 7838-04-13 (שלום תל-אביב-יפו) מלמד, כי הוא התקשר מאות פעמים אל זוגתו, לאחר שנפרדה ממנו, הטריד אותה והוא נדון למאסר מותנה (במ/5).

בשנת 2016 הורשע בעבירה של היזק לרכוש ונדון ל - 6 חודשי מאסר בדרך של עבודות שירות. עיון בכתב-האישום במסגרת ת"פ 24278-07-14 (שלום רמלה) מלמד, כי בעקבות וויכוח שפרץ בינו ובין **המתלוננת** ניפץ לה הנאשם את מכשיר הטלפון הסלולארי שלה (במ/4).

בשנת 2017 ניתן נגדו צו אשפוז פסיכיאטרי בגין עבירות תקיפה ואיומים. עיון בכתב-האישום במסגרת ת"פ 17532-03-17 (שלום רמלה) מלמד כי הנאשם איים ותקף **באמצעות מקל (במ/3).**

אני סבור שהפירוט דלעיל מדבר בעד עצמו וכל מילה חריפה נוספת מיותרת.

(4). תסקיר:

התסקיר שהתקבל בעניינו של הנאשם **שחור משחור:**

נמסר פירוט אודות תולדות חייו, בן 49, גרוש, אב לשתי בנות, מתקיים מקצבת אבטחת הכנסה, מוכר לשירותים הפסיכיאטריים, 12 ש"ל, לא גויס לצבא, עובד לסירוגין.

תואר הקשר עם בנות הזוג מן העבר, אשר **התאפיין במעשי אלימות.**

סוכם מצבו הנפשי, אשר ידון בהמשך.

הרושם הוא שעקב פגיעות פיזיות ונפשיות שעבר בילדותו הוא "**הפנים דפוסי אלימות במסגרת המשפחתי ומחוצה לה,**" מתאפיין בקושי לשאת תסכולים, בהתנהגות אימפולסיבית ובקושי לחוש אמפתיה.

בעבר נערכו ניסיונות טיפול, אך התברר כי הוא אינו מסוגל להפנים מסרים טיפוליים ולערוך שינוי בהתנהגותו - גם עתה אמר כי מעוניין בטיפול אך מדובר במוטיבציה מילולית בלבד.

קיים שימוש בסמים ואלכוהול משך שנים שרקעם לא הוברר.

הוא אינו מתמיד במעקב וטיפול פסיכיאטרי.

ביחס למתלוננת נשוא כתב-האישום "תאר בפנינו קושי עם התנהלותה בבית, בעיקר בתחום הניקיון והסדר, אשר אינם הולמים את ציפיותיו". הנה כי כן, **זהו תירוצו המעוות של הנאשם לאלימות כלפי זוגתו.**

נמסרה עמדת זוגתו, המתלוננת, שאלה אתייחס בהמשך, אשר אמרה כי אינה חוששת מפניו, היא מבקרת אותו בבית המעצר, מפקידה לו כספים לחשבון הקנטינה, משוחחת עמו ומעוניינת לשוב עמו לחיים משותפים.

הרושם הוא שהנאשם בעל דפוסי אלימות **מופנמים**.

בתסקיר אין כל המלצה שיקומית/טיפולית.

(5). עמדת המתלוננת:

בעת הטיעון לעונש, העידה המתלוננת לזכותו, **אמרה כי היא סולחת לו, מצפה לחזרתו הביתה לחיים משותפים, כדלקמן:**

בתאריך 8.11.20 היא מסרה מכתב לתיק בית-המשפט שבו רשמה: "אני מבקשת לסגור את התיק..." ובקשה כי הנאשם ישוחרר.

בנסיבות תיק זה, נוכח הרושם הישיר הבלתי אמצעי מן המתלוננת, ויתרת הנימוקים שבגזר-דין זה, **איני מעניק כל משקל לקולה לעדות המתלוננת ולרצונה.**

יפים דבריו של בית-המשפט העליון בהקשר של מעצר עד תום ההליכים בבש"פ 260/06 **פלוני נגד מדינת ישראל** (8.2.06):

"אף שאין להתעלם מרצונה של בת זוגו של העורר כי הוא ישוחרר מן המעצר ויחזור הביתה, יש להגן עליה ועל ילדיה מפני סיכונים גם אם היא מוכנה ורוצה ליטול את הסיכונים על עצמה. על מערכת אכיפת החוק מוטלת אחריות כבדה לגונן על קורבנות אלימות ולבוא לעזרתם גם מקום שהם עצמם מתקשים לקבל את גזירת מעצרו של בן משפחה אלים".

מצער היה לראות את המתלוננת על דוכן העדים, נושאת דברים, עין אחת אל בית-המשפט עין שנייה אל הנאשם לאות אישור - קורבן מעשה אלימות, אשר מבקש לשוב אל הזרועות שהכו אותו, שרק משום מצוקת החיים ורצונה של המתלוננת שלא לחיות לבד, היא עדיין מבקשת לקיים חיים משותפים עם הנאשם, אשר נקט כלפיה באלימות, וזאת במקום להתנתק מעבודות החנק אשר כרך סביבה.

אם המתלוננת מוכנה למחול לנאשם על מעשיו הרעים ולהבליג עליהם - זהו עניינה, אך האינטרס הציבורי העונשי אינו מוכן לעשות כן.

(6). שיקולים נוספים:

בתאריך 17.11.20 נשא אחיו של הנאשם דברים, אמר כי הנאשם עבר שיקום בבית-החולים הפסיכיאטרי, וביקש הזדמנות להפנות את הנאשם להליך שיקומי. ואולם, ראינו כי מה שאחיו מבין, הנאשם לא הפנים משך שנים ארוכות של אלימות ונשיאת עונשים.

שקלתי לזכות הנאשם את הרשעתו בעקבות הודאתו ואת החיסכון בזמן הציבורי הניכר שבאי ניהול הליך הוכחות.

במילותיו האחרונות אמר הנאשם את הדברים הבאים בהם הביע סליחה, צער וחרטה, אך יש לזכור כי אין זו הפעם הראשונה שהוא עושה כן ואין להתרשם מחרטה שכזו:

(7). תחלואה נפשית:

מתעודות חדר מיון מתאריכים 6.3.20 והלאה עולה, כי הנאשם מאובחן כלוקה בהפרעת אישיות אנטיסוציאלית, מלווה בשימוש בסמים, אלכוהול והוא נעדר כל פגיעה בבוחן המציאות. בעבר ידוע כי גלש אל התחום הפסיכואטי עקב שימוש בסמים ואלכוהול.

בתאריך 15.3.20 מסר הפסיכיאטר המחוזי חוות דעת ראשונה, שלפיה הנאשם אינו סובל מהפרעה פסיכואטית, שיפוטו שמור, הוא מסוגל להבחין בין טוב לרע ובין מותר לאסור ובעת ביצוע המעשים הוא לא היה שרוי במצב פסיכואטי.

בעקבות התדרדרות במצבו של הנאשם, התבקשה חוות דעת עדכנית ובתאריך 10.5.20 מסר הפסיכיאטר המחוזי חוות דעת שנייה, שלפיה היה הנאשם שרוי במצב פסיכוטי חריף, שיפוטו פגום, אינו מסוגל להבחין בין טוב לרע ובין מותר לאסור, אינו מסוגל לעמוד לדין, תוך הדגשה כי היה כשיר בעת ביצוע המעשים. נמסרה המלצה כי הוא יאושפז בבית חולים פסיכיאטרי.

בתאריך 14.5.20 בעקבות חוות הדעת הפסיכיאטרית העדכנית הופסקו וההליכים נגד הנאשם הופסקו תוך הוצאת צו אשפוז פסיכיאטרי.

בתאריך 21.7.20 התקיימה וועדה פסיכיאטרית בעניינו של הנאשם והוחלט על שחרורו מן האשפוז (אפנה לפרוטוקול הוועדה).

בתאריך 27.7.20, הגישה המאשימה הודעה בדבר חידוש ההליכים נגד הנאשם, וההליך חודש.

בתאריך 23.9.20 התקבלה חוות הדעת השלישית של הפסיכיאטר המחוזי בה נמסר, כי הנאשם אינו לוקה במחלת נפש במובנה המשפטי, הוא בעל הפרעת אישיות אנטיסוציאלית, נוטה לאלימות, כאשר ברקע שימוש לרעה בסמים. עתה הוא כשיר לעמוד לדין וכך היה בעת ביצוע המעשים. הוא אינו זקוק לאשפוז, והתקבלה המלצה כי יעבור טיפול הנוגע לבעיית האלימות.

עיון בחוות הדעת דלעיל מוביל למסקנה, כי **מצבו הנפשי של הנאשם בעת ביצוע המעשים ובעת המשפט אינו כזה המוביל להקלה עונשית, כפי שביקש ב"כ הנאשם, ואף לא לקביעת מתחם ענישה מקל.**

הקרבה לסייג בסעיף 40ט (א) (9) לחוק העונשין התשל"ז-1977, המפנה בעניינו לסעיף 34ח, מלמדנו כי יש לבחון את מצבו הנפשי של הנאשם **בעת ביצוע המעשים**, ובמקרו, **בעת ביצוע המעשים**, היה הנאשם כשיר מבחינה נפשית, ידע להבחין בין טוב לרע ובין מותר לאסור, **ולא נמסרה כל חוות דעת המלמדת, כי הוא נקט באלימות גם בנסיבות של קרבה לסייג זה.**

העליות והמורדות הנפשיות של הנאשם, אשר הוביל להפסקת ההליכים ולחידושם נבעו ממצבו הנפשי **בעת המשפט** - לא בעת ביצוע המעשים והם אינם רלוונטיים כלל לשאלת קביעת המתחם או לקביעה כי יש להקל בעונשו מטעם זה.

למרבה הצער, אישיות אנטי סוציאלית, כפי האבחנה הקבועה בעניינו של הנאשם, היא אבחנה שכיחה אצל עבריינים חזרתיים, ואין בה כל רבותא או ייחוד בעניינו של נאשם זה, המוביל להקלת ענישה בשונה ממצבם של מאות נאשמים שמצבם דומה.

(8). האם יש לנכות את תקופת האשפוז הפסיכיאטרי במסגרת צו האשפוז:

ראינו לעיל, כי דובר בנאשם, שהיה עצור, ושבמהלך מעצרו, הופסקו ההליכים נגדו, הוצא נגדו צו אשפוז, ולאחר מכן ההליכים חודשו.

עולה לדיון השאלה, האם בקביעת עונש המאסר, שייגזר על הנאשם יש לנכות את תקופת אשפוזו הפסיכיאטרי, כלומר בין ה - 14.5.20 - 27.7.20, או שמא אין לנכות תקופה זו כפי שנוהגים לעשות ביחס לתקופות מעצר של ממש.

המאשימה אוחזת בדעה, כי אין לנכות את ימי האשפוז והיא סומכת ידיה על הנחיית פרקליט המדינה שלהלן:

בהתאם להנחיית פרקליט המדינה, תכליתו של צו אשפוז בכפייה דומה לתכליתו של מעון נעול. אשפוז בכפייה איננה מגלם רכיב עונשי. כאשר נאשם אושפז בכפייה, ישנו רצון לטפל בו ולהגן עליו מפני ומפני החברה כולה. לפיכך, לפי ההנחיה, ניתן לגזור גזירה שווה מהפסיקה שמתייחסת לניכוי התקופה במעון נעול, ועל כן אין חובה לנכות תקופה זו מתקופת המאסר שתיגזר במסגרת גזר-הדין. עם זאת, ראוי לראות בתקופת מעצר בתנאי אשפוז, וכן באשפוז לצורך בדיקה במסגרת מעצר, כחלק מתקופת המעצר שיש לנכותה מן תקופת המאסר הכוללת (ראו: הנחיה מספר 9.7 - כללים לגבי ניכוי ימי מעצר מאחורי סורג ובריח/ מעצר בית/ מעצר בפיקוח אלקטרוני/ תקופת שהייה של קטין במעון נעול/ תקופת אשפוז או הסתכלות בכפייה- מעונש מאסר שהוטל על נאשם, תשפ"א - 2020).

עמדת הנאשם היא כי יש לנכות את התקופה מתקופת המאסר שתיגזר.

ראשית, הערת פתיחה: סעיף 43 לחוק העונשין התשל"ז - 1977 קובע: "מי שנידון למאסר תיחשב תקופת מאסרו **מיום גזר-הדין**, אם לא הורה בית המשפט הוראה אחרת...". כלומר, נקודת המוצא שנקבעה בדיון היא שתקופת המאסר נמנית **מיום מתן גזר-הדין**.

כלומר, אין לנאשם זכות קנויה שמתקופת מאסרו תקוזז תקופת מעצרו או תקופת אשפוזו הפסיכיאטרית.

יחד עם זאת, בפסיקה התפתח **נוהג** מוצדק רב שנים (מעין (DEUETUDO, שעוגן בפסיקת בית-המשפט העליון, שלפיו בעת גזירת עונש מאסר בפועל מורים בתי-המשפט כי תנוכה תקופת המעצר או שהיא תימנה מיום מעצרו של הנידון. ראו בעניין זה רע"פ 165/05 **צומן נגד מדינת ישראל** (13.1.05): "...מושכלות ראשוניותם כיעלפידין, תקופת המאסר נחשבת מיום גזר-הדין, אלא אם הורה בית המשפט הוראה אחרת... אמנם הנהוג הוא כי, דרך כלל, מביא בית המשפט במנין תקופת המאסר גם את ימי מעצרו של הנאשם בטרם נגזר דינו, שכן גם בגידרה של תקופת מעצר רכאמור, נשללת חירותו האישית. כאשר בית המשפט בערכאה הראשונה אינו קובע מפורש כי אין להתחשב בתקופת המעצר, עשוי בית המשפט של ערעור להעריב ולשנו תא את הדבר, ובאין נימוקים מיוחדים לחומרה, הואמורה על ניכוי תקופת המעצר".

השאלה היא האם יש להחיל את הנוהג הרווח ביחס לתקופת מעצר גם ביחס לתקופת האשפוז הפסיכיאטרי מכוח צו שיפוטי שניתן במסגרת הליך פלילי.

בעניין זה דעתי כעמדת הנאשם שיש להחיל את הנוהג, שלפיו מנכים את תקופת המעצר גם על התקופה בה היה הנאשם נתון באשפוז פסיכיאטרי מכוח צו אשפוז, במסגרת התיק הפלילי, שבו הוא נדון וזאת בין אם ניכוי באופן פורמאלי ובין אם ניכוי בדרך של התחשבות בתקופה זו כחלק משיקולי הענישה לזכותו.

ואלו נימוקיי:

ראשית, אכן, הנאשם היה נתון באשפוז פסיכיאטרי - אמנם לא בבית הכלא, במסגרת תכלית עונשית, אך בבית-חולים פסיכיאטרי לצורך טיפולי.

אכן, התכלית העיקרית של צו האשפוז הפלילי, הפסיכיאטרי הכפוי היא טיפולית, בריאותית ולא עונשית כתכלית המאסר, או מניעתית כתכלית המעצר, הגם שיש גם תכלית של הגנה על הציבור ועל המאושפז מן הסיכון הניבט מפניו (ראו: רע"פ 2060/97 **כרמלה וילנצ'יק נגד הפסיכיאטר המחוזי**, פ"ד נב (1) 697).

יחד עם זאת, אין להתעלם מן התוצאה המעשית של הצו, שהינה הרחקת הנאשם מן החברה ושליטת חירותו.

יש לזכור, כי בתקופה זו נשללה חירותו ממנו, שליטת חירות של ממש, אמנם מאחורי "סורג וברח" בלבד אחר, בתנאים אחרים, אך **הלכה למעשה**, באותה תקופה הנאשם לא היה אדם חופשי, הוא לא היה נתון בביתו, אלא במתקן מדינתי, במסגרת הליכים פליליים ובעקבותיהם.

ברע"פ 2060/97 **כרמלה וילנצ'יק נגד הפסיכיאטר המחוזי**, פ"ד נב (1) 697 נקבע:

"חולה הנפש מעמיד את המשפט והחברה בפני דילמות קשות. מן העבר האחד ניצב חולה הנפש. זכותו היא כזכותו של כל האדם. כבודו שלו הוא כבודו של כל אדם אחר. פגיעה בחירותו כמוה כפגיעה בחירותו של כל אדם אחר. אדם אינו מאבד את זכותו לכבוד ולחירות אם הוא חולה נפש. אשפוז כפוי פוגע בחירות: אשפוז כפוי פוגע בדימוי העצמי: בחברתו הוא מטיל סטיגמה בחולה...**אשפוזו של אדם בבית חולים לחולי נפש קשה ומר הוא למאושפז ולבני משפחתו, ומשנעשה האשפוז שלא מרצונו של המאושפז, יש בו משום אחת הצורות החמורות והמדכאות של שליטת חירותו של האדם**".

וראו, גם רע"פ 966/17 **פלוני נגד** מדינת ישראל (28.12.17): ע"פ 3854/02 **פלוני נגד הוועדה הפסיכיאטרית המחוזית**, פ"ד נז (1) 900.

כידוע, גם הליך של מעצר אינו בעל תכלית עונשית, אלא שהוא נועד לצרכי חקירה או לצורך מניעת, והנה, עדיין תקופה זו מנוכה מתקופת המאסר. לאמור, התכלית אינה חזות הכל, אלא הדגש מונח על טיבה של שלילת החירות, מהותה, התנאים בהם שהה הנאשם והזיקה הקיימת להליך הפלילי.

הגיונו של הנוהג אשר הפך את הכלל שבסעיף החוק הנ"ל, כי מועד ריצוי המאסר הוא מיום מתן גזר-הדין, אך כאשר מדובר בעצור, הופך להיות הכלל לריצוי מיום מעצרו הובא בעל"א 9/82 **סלומון נגד לשכת עורכי הדין**, פ"ד לז (3) 609: "על-פי הוראה זו אנו עושים מעשה בכל יום ומורים, כי תקופת המעצר תבוא בחשבון בתקופת המאסר, **והנימוק לכך הוא, שלמעשה החלה שלילת החופש מהנאשם מעת מעצרו, אף-על-פי ששלילת חופש זו אופייה אינו עונשי...הכלל הוא, שיש להתחשב בתקופת המעצר כחלק מתקופת המאסר...**". אני סבור שבאותו אופן ביחס לצו אשפוז - הגם ששלילת החופש אינה עונשית, למעשה החלה שלילת החופש גם בתקופה זו.

ולא בכדי מחייבת תקנה 30 לתקנות סדר הדין הפלילי תשל"ד - 1974 את השופט הגוזר את הדין לברר האם הנאשם היה עצור ומה הייתה תקופת מעצרו.

אין לדמות את תקופת האשפוז בצו אשפוז פסיכיאטרי אגב הליך פלילי לכל מצב דברים שיפוטי אחר שבמסגרתו נשללת חירותו של אדם, כגון מעצר באיזוק, מעצר בית, וכיו"ב, שכן מבחינת המאפיינים הקיימים קיים דמיון ברור בין שהיה בבית הכלא (לעתים ריצוי מאסר במב"ן) לשהיה בבית-חולים פסיכיאטרי תחת אותו צו.

אזכיר, כי לא דובר באשפוז אזרחי - ויש בכך אלמנט עונשי שיש להביאו בחשבון.

שנית, בפסיקת בית-המשפט העליון ניתן למצוא מגמה המתחשבת בתקופה בה נשללה חירותו של אדם ברמה כזו או אחרת, כחלק משיקולי הענישה המקלים.

כך, למשל, נקבע כי על אף שאין חובה פורמאלית לנכות את ימי המעצר בפיקוח אלקטרוני וכן הימים בהם שהה הנאשם במעצר בית, הרי שניתן להתחשב בפרקי הזמן האמורים בשלב גזירת-הדין, וזאת בהתאם לשיקול דעתו של בית-המשפט, במסגרת כלל שיקולי הענישה (ראו: רע"פ 1976/18 **לידור אלמלח נגד מדינת ישראל** (24.04.18): ע"פ 1626/91 **דקה נגד מדינת ישראל** (05.09.91)).

שלישית, קיימת **זיקה עניינית** בין צו האשפוז לבין ההליך הפלילי, שבמסגרתו הוצא והיא נלמדת גם מתוך עיון בדברי חקיקה שונים:

כך, למשל, בחוק הטיפול בחולי נפש, תשנ"א - 1991 הוסף לסעיף 15 ס"ק (ד) הקובע: "בית-המשפט לא יקבע בצו לפי סעיפים קטנים (א) או (ב) את תקופת האשפוז או הטיפול המרפאתי, ואולם יורה בצו על תקופת האשפוז או הטיפול המרפאתי המרבית לפי הוראות פסקות (2) ו- (3). (2) **תקופת האשפוז או הטיפול המרבית תהיה תקופת**

המאסר המרבי: לענין זה, "תקופת המאסר המרבי" (א) תקופת המאסר הקבועה בחוק לעבירה כאמור...".
לאמור, למרות התכלית הבריאותית, המחוקק השווה את תקופת האשפוז המרבי לעונש המרבי הקבוע בצד העבירה, ובכך הכיר בקיומו של ממד עונשי הקיים בצו.

בנוסף, סעיף 15 (ו) לחוק הנ"ל קובע: "לענין ערעור, דינו של צו לפי סעיפים קטנים (א) או (ב) **כדין הרשעה**".

בחוק לנשיאת עונש מאסר במדינת אזרחותו של האסיר, תשנ"ז - 1996 הוגדר: "**מאסר**" - מאסר בפועל, לרבות החזקת אדם במעון נעול, במוסד לעבריינים צעירים, במוסד לטיפול רפואי או במוסד פסיכיאטרי, בין בהוראה של בית משפט בסיומו של הליך פלילי ובין בהוראה של רשות של מדינה אחרת המוסמכת להחליט בענין פלילי".

סעיף 2 (3) לחוק המרשם הפלילי ותקנת השבים, תשמ"א - 1981 קובע, כי יכללו בפרטי המרשם של אדם גם **קביעות בדבר אי מסוגלות לעמוד לדין**. כלומר, צו האשפוז נרשם ברישום הפלילי של הנידון.

סעיף 15 לפקודת בתי הסוהר (נוסח חדש) תשל"ב - 1971, המסדיר נושאים הנוגעים לאשפוזם של אסירים בבתי חולים פסיכיאטריים קובע בסעיף קטן (ח): "כל עוד מוחזק האסיר בבית חולים ותקופת מאסרו טרם תמה, **יחשב כאילו הוא במשמורת כדין**". כלומר, במקרה בו אסיר מאושפז בבית-חולים פסיכיאטרי, ממשיכה תקופת מאסרו "לרוץ". לטעמי, ההיגיון העומד אחר הוראה זו יפה גם למקרהו של עצור, אשר אושפז בבית-חולים פסיכיאטרי ושב לאיתנו, כפי המקרה העומד בפניי.

סעיף 16 (ג) לחוק הטיפול בחולי נפש תשנ"א - 1991 הדן באשפוזו הפסיכיאטרי של עצור קובע: "ניתן צו לפי סעיף זה, יראו את העצור בעת שהוא נתון באשפוז או בבדיקה **כנמצא במשמורת כדין**, ויחולו עליו הוראות סעיפים 18 ו- 19 לפקודת בתי הסוהר (נוסח חדש) תשל"ב - 1971, בשינויים המחויבים". כלומר, למרות שתכליתו העיקרית של צו האשפוז במקרה זה היא בחינת מצבו הנפשי של העצור, עדיין רואים אותו כעצור לכל דבר וענין ותקופת מעצרו נספרת במניין הימים.

רביעית, עיון בפסיקה שלהלן מלמד, כי מסקנתי מתיישבת עם הדין המשפטי.

בע"פ 5738/12 **וולד גבריאל סטגזשב נגד מדינת ישראל** (10.03.14), על אף שניתן לטעון, כי הסוגיה נדונה באמרת אגב, הלכה למעשה, קוזה תקופת אשפוז כפוי מעונש המאסר בפועל שנגזר. דובר בהרשעה בעבירת רצח, שבמסגרתה הוסכם כי מתקיימת התנאים לאחריות מופחתת והנאשם נדון ל- 16 שנות מאסר. במקרה זה, כבמקרו, תחילה הופסקו ההליכים והוצא צו אשפוז. אותו נאשם שהה בצו אשפוז תקופה בת כ- 9 חודשים. לאחר מכן, שב הנאשם לאיתנו וההליך חודש. בית-המשפט העליון דחה את הערעור בכפוף לקיזוז ימי האשפוז מתקופת המאסר וקבע:

"במקרה דנן, בית המשפט המחוזי הורה אחרת. הוא קבע כי תקופת מאסרו של המערער תחושב "החל מיום

מעצרו". יוצא כי בית המשפט המחוזי לא חריג את תקופת האשפוז, והורה על התחלת המניין ביום המעצר לראשונה. תקופה זו כוללת, בין היתר, את תקופות ההסתכלות ואת תקופת האשפוז לפי סעיף 15(א) לחוק הטיפול. בהחלטה זו של בית המשפט המחוזי יש טעם. ממד הכפייה הטמון בצו לפי סעיף 15 מדמה את תקופת האשפוז לפי סעיף זה, מבחינה עניינית, לתקופת מעצר. ...ניתן להקיש לעניין זה מהגיונו של סעיף 15(ח) לפקודת בתי הסוהר [נוסח חדש], התשל"ב-1971, הקובע כי אשפוזו של אסיר חולה נפש בבית חולים "ייחשב כאילו הוא במשמורת כדין". מסקנה זו נכונה ביתר שאת לגבי זמני שהיית המערער בהסתכלות, הסתכלות בכפייה אליה נשלח בצו בית משפט".

בע"פ 6736/16 פלוני נגד מדינת ישראל (12.01.17), נדונה שאלת ניכוי תקופת שהיית הנאשם במעון "אחוזה" ובמעון "נוף הרים". בית-המשפט המחוזי דן בשאלה האם יש מקום לנכות מתקופת המאסר את פרקי הזמן האמורים, וקבע כי אין לנכות את פרקי זמן הללו באופן אוטומטי, אך תקופה זו תהווה רכיב בעל משקל נכבד בבואו של בית-המשפט לגזור את דינו של הנאשם ולקבוע את תקופת המאסר אשר יוטל עליו. עוד קבע בית-המשפט המחוזי, כי ההחלטה בדבר ביצוע ניכוי הינה תלויה נסיבות ספציפיות של כל מקרה ומקרה, ובהתאם לשיקול דעתו של בית-המשפט. בית-המשפט העליון לא מצא מקום להתערב בקביעת בית-המשפט המחוזי, וקבע כי "אף אם יש משקל לטענה לפיה ראוי לנכות מתקופת המאסר את פרק הזמן שבו נתון נער במעון על-פי צו בית משפט תוך הגבלת חרותו, ובמיוחד במעון נעול, אין זה כלל מוחלט, ויש משקל גם לנסיבותיו הקונקרטיות של המקרה. כמו כן, אף אם מדובר בהגבלת החירות, אין זה דומה לשהות במעצר, וזאת נוכח ההיבט השיקומי. לפיכך אין בהכרח לגזור גזירה שווה לעניין הניכוי מעונש המאסר, בין שהות במעצר (ושכמוהו כמאסר ממש, ואף לעתים בתנאים קשים מתנאי המאסר), לבין שהות במעון נעול".

ואולם, איני סבור כי יש לגזור גזירה שווה בין מעון נעול לבין אשפוז בצו אשפוז פסיכיאטרי, משום ההיבט השיקומי המובהק של מעון נעול, להבדיל מצו האשפוז ומשום התוצאה באותו פסק-דין פלוני שבמסגרתה הליך השיקום כשל.

עוד אפנה לת"פ (מחוזי ת"א) 61803-06-19 מדינת ישראל נגד פלוני (10.11.20), שם הורה בית-המשפט המחוזי על ניכוי תקופת אשפוז הנאשם מתקופת המאסר הכוללת שהושתה על הנאשם. צוין כי מדובר בתקופת אשפוז ממושכת במסגרת הסתכלות ואשפוז בכפייה, לפי סעיף 15(א) לחוק הטיפול.

בית-המשפט המחוזי קבע ואני מאמץ הנמקה זו גם למקרונו:

"קיימת זיקה ישירה בין אשפוזו של הנאשם בכפייה וההליך הפלילי שבמסגרתו נתנו ההחלטה והצו לאשפוזו. ואף אם המדובר באשפוז שנועד להבטיח את בריאותו של הנאשם, כמו גם את ביטחונו שלו ושל הציבור מפניו, עסקינן באשפוז כפוי שהיה כרוך בשלילה מוחלטת של חירותו באופן הדומה במהותו למאסר ממש, וכמוהו כהימצאות במשמורת כדין. הנאשם בענייננו אושפז בכפייה בגין מחלת נפש בה לקה, ושהותו בבית החולים נועדה לספק לו מזור ולייצב את מצבו הנפשי - בריאותי, ואין לה כול קשר לשיקומו מבחינה עבריינית".

עוד אפנה לעפ"ג 56770-02-20 (מחוזי מרכז) **גולן נגד מדינת ישראל** (02.11.20), שם נערך ניכוי של תקופת האשפוז, **בהתאם להסכמת הצדדים**, למרות הנחיית פרקליט המדינה - ללמדך כי נוהג הקיזוז אכן ראוי שיחול גם על תקופת האשפוז.

מסקנתי היא, כי במקרה זה, נוכח העובדה שנשללה חירותו של הנאשם, שלילת חירות של ממש, מכוח צו אשפוז בעל זיקה להליך פלילי, הרי שיש לנכות את תקופת האשפוז הפסיכיאטרית מתקופת מאסרו וזאת בין אם בדרך של ניכוי מתמטי ובין אם בדרך של התחשבות מרבית כאחד משיקולי הענישה.

ד. מסקנה:

ממכלול השיקולים דלעיל מתקבלת תמונה ברורה של נאשם, אשר נקט באלימות נמשכת, חמורה כלפי בת זוגו, תוך שימוש באמצעי (תקיפה עם מקל עד שנשבר) - אלימות מגוונת שנמשכה שעות, כאשר מדובר בנאשם שהאלימות בכלל והאלימות נגד בנות זוג בפרט, **הפכה לו לדרך חיים**, שהינו בעל עבר פלילי עשיר, נעדר אופק שיקומי, אשר אינו נרתע מעונשי מאסר שמוטלים עליו פעם אחר פעם, ששב לסורו, שאינו מורתע, שמצבו הנפשי אינו מהווה נימוק בעל משקל לקולה.

אני מקבל את עמדת המאשימה בטיעוניה שכל אימתי שהנאשם נתון מאחורי סורג ובריוח נמנעת ממנו אלימות נוספת כלפי זוגתו ובנות זוג בכלל.

יש לנקוט כלפי נאשם זה בענישה חריפה מאוד, הנושקת לרף העליון של המתחם, המשיבה לו כגמולו, שתרתיע אותו מלשוב ולבצע מעשים דומים בעתיד, ואשר תשתלב במגמת הענישה הכללית, אשר שמה לה מטרה לתרום להדברת נגע האלימות בתוך התא המשפחתי. ולחיסונה של החברה מתופעה חמורה ונפוצה זו.

המאשימה עתרה להשית על הנאשם עונש שלא יפתח מארבע שנות מאסר, יחד עם ענישה נלווית נוספת ואילו הנאשם עתר לכל היותר להטלת 18 חודשי מאסר בפועל.

מכלול השיקולים שפורטו לעיל מוביל למסקנה ברורה, שלפיה זהו מקרה מובהק, שבמסגרתו יש להטיל על הנאשם ענישה מחמירה.

אני סבור, כי רף הענישה הראוי לנאשם זה הינו לפחות כפל ממה שהוצע כרף עליון בידי בנאשם והמתקרב לעונש הוצע על ידי המאשימה.

ה. תוצאה:

לאור כל האמור לעיל, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 42 חודשי מאסר בפועל (3.5 שנות מאסר), מהם תנוכה תקופת מעצרו בתיק זה (6.3.20 - 14.5.20), וכפי שקבעתי לעיל, גם תנוכה התקופה בה שהה בצו אשפוז פסיכיאטרי (14.5.20 - 21.7.20) והיא תחושב מיום מעצרו הנוכחי 21.7.20 והלאה - הכל כפי רישומי שב"ס.

ב. 8 חודשי מאסר שאותם לא ירצה הנאשם, אלא אם כן יעבור בתוך 3 שנים מיום שחרורו עבירה שיש בה יסוד של אלימות כלפי בן זוג, למעט איומים.

ג. 3 חודשי מאסר שאותם לא ירצה הנאשם, אלא אם כן יעבור בתוך 3 שנים מיום שחרורו עבירת איומים או היזק לרכוש במזיד.

זכות ערעור לבית-המשפט המחוזי מרכז/לוד בתוך 45 ימים.

צו כללי למוצגים.

התיק סגור.

ניתן היום, ח' ניסן תשפ"א, 21 מרץ 2021, במעמד הצדדים.